

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 668/2023-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej MAJCHRÁK & MAJCHRÁK, advokáti, s. r. o., Nová Bystrica 850, v mene ktorej koná advokát JUDr. Tadeáš Majchrák, proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo č. k. 5Cb/38/2014-658 z 30. novembra 2022 v spojení s uznesením Okresného súdu Námestovo č. k. 5Cb/38/2014-704 z 8. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uzneseniami okresného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 5Cb/38/2014-704 z 8. júna 2023 zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej pripojených a rozsudkov všeobecných súdov vydaných vo veci samej v prvostupňovom konaní vedenom pod sp. zn. 5C/38/2014 a v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 13Cob/82/2021 získaných z verejne dostupných registrov (www.justice.gov.sk) vyplýva, že v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 5Cb/38/2014 o náhrade škody sa sťažovateľka žalobou podanou na súde 10. septembra 2014 po jej čiastočnom spaťvzatí podaním z 22. septembra 2016 domáhala proti žalovanému náhrady škody vo výške 10 000 000 eur. Okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom sp. zn. 5Cb/38/2014 z 21. septembra 2020 zamietnutím žaloby a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Žiline

(ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 13Cob/82/2021 z 29. júna 2022 prvostupňový rozsudok potvrdil a priznal žalovanému voči sťažovateľke nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky („ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie, o ktorom v čase predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté. Ústavný súd v tejto súvislosti dopytom na okresnom súde zistil, že okresný súd predložil dovolaciemu súdu vec na rozhodnutie o dovolaní 9. novembra 2023.

3. Právny zástupca žalovaného si vyčíslil trovy konania podaním z 29. júla 2022 v sume 293 976,60 eur. Okresný súd napadnutým uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom určil výšku náhrady trov konania žalovaného v sume 293 981,60 eur. Na sťažnosť podanú sťažovateľkou napadnutým uznesením vydaným sudkyňou zmenil napadnuté uznesenie tak, že určil výšku náhrady trov konania žalovaného v sume 183 615,58 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka podala po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov ústavnú sťažnosť. Protiústavnosť má podľa jej názoru spočívať v nesprávnom právnom posúdení a) spôsobu určenia tarifnej hodnoty podľa § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a b) § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a v tejto súvislosti aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

5. Podľa sťažovateľky ide v prípade použitia „§ 10 ods. 1 vyhlášky“ o mechanickú a formalistickú aplikáciu práva bez zreteľa na jedinečnosť okolností, spravodlivosť a absurdné následky pre stranu, ktorej žaloba bola zamietnutá, a to v prípade, ak výška náhrady škody bola určená len odhadom, resp. ak v konaní nedošlo k skúmaniu reálnej hodnoty nároku (znaleckým dokazovaním či výsluchom konateľov), a súčasne ak je prítomná pohnútky protistrany ešte viac sa obohatiť na úkor sťažovateľky. Za daných okolností považuje za jediné spravodlivé riešenie to, aby sa pri určení tarifnej hodnoty vychádzalo z tzv. neurčitej hodnoty podľa „§ 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky“, pretože hodnota sporu, resp. výška škody je stále neurčitá, neurčená a už i neurčiteľná. Poukazuje aj na ustálenú prax pri analogických veciach, ak hodnota práva závisí od úvahy súdu či znaleckého dokazovania (napr. ochrana osobnosti, zníženie zmluvnej pokuty a pod.). Uvedené možno vzťahovať aj na náhradu škody, ktorú nie je možné v čase podania žaloby určiť. Podľa stanoviska súdnej praxe (1 MCdo 7/2013, 5 MCdo 7/2010) je na účely výšky náhrady trov spravodlivé vychádzať v prípade úspechu žalobcu až z hodnoty, ktorú mu prizná súd, a ak sa žaloba zamietne, z neurčitej hodnoty. Sťažovateľka trvá na tom, že výška nároku závisela od zložitého znaleckého dokazovania, súd (aj žalovaná) si bol toho vedomý, pričom súd skresľuje realitu tak, aby sa napadnuté uznesenie javilo ako správne. Súd prostredníctvom sofistikovaného odôvodnenia (nález českého ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 623/2020) má za cieľ aprobovať čistý a neprípustný formalizmus. Ak by súdy vychádzali z tarifnej hodnoty z tzv. neurčitku, výška náhrada trov konania by bola diametrálne odlišná, čo má priamy vplyv na právo vlastníť majetok.

6. Argumentujúc protiústavnosťou právneho posúdenia, § 251 CSP sťažovateľka zvyrazňuje povrchný a flagrantný prístup vyššieho súdneho úradníka, ktorý ignoroval všetky námietky sťažovateľky. Poukazuje na „veľmi neštandardnú situáciu“ priznaním odmeny za všetky vyčíslené

právne úkony, dokonca za také, ktoré advokátovi za žiadnych okolností nepatria. Sťažovateľka ďalej polemizuje so súdnym vyhodnotením účelnosti dvoch úkonov právnej služby – „*odvolanie voči uzneseniu okresného súdu z 5.10.2015 č. k. 5C/38/2014-58 z 27.10.2015* (bod 18 napadnutého uznesenia), a *vyjadrenie vo veci samej – duplika z 12.5.2017*“ (bod 20 napadnutého uznesenia). Podrobne vysvetľuje dôvody, pre ktoré nemožno priznať advokátovi odmenu za podané odvolanie, keďže krajský súd o posudzovanom podaní žalovaného vôbec nerozhodoval, a odmenu za podanú dupliku z 12. mája 2017, keďže žalovaný v tomto úkone len opakoval či inak formuloval už skôr vyjadrené identické argumenty (ako vo vyjadrení k žalobe). Zároveň namieta nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť v danej časti uznesenia z dôvodu absencie súdnej argumentácie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) uznesením okresného súdu, ktorým bolo nesprávne rozhodnuté o výške trov konania. Ťažiskom ústavnej argumentácie sťažovateľky je nesúhlas s formalistickou aplikáciou § 10 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky okresným súdom a s protiústavným právnym posúdením účelnosti niektorých výdavkov žalovaného podľa § 251 CSP.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom z 30. novembra 2022:

8. V súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, keďže ho už meritórne preskúmal na základe podanej sťažnosti okresný súd (sudca), ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa.

9. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a namietajúcej porušenie označených práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu vydaným sudkyňou:

10. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom, porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

11. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania, keďže táto problematika by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade, že postup všeobecného súdu extrémne vybočuje z pravidiel upravujúcich súdne konanie v dôsledku jeho závažného pochybenia (I. ÚS 121/2021, IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 654/2020, IV. ÚS 478/2021)

12. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj pri rozhodovaní o trovách konania musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o trovách konania musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 588/2018, I. ÚS 604/2017).

13. Uvedené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti a prístupu ústavného súdu k posudzovaniu porušenia základných práv rozhodnutím všeobecného súdu o vyčíslení nároku na náhradu trov súdneho konania, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli aktuálne aj v prerokúvanej veci sťažovateľky, preto ústavný súd v kontexte týchto hľadísk posúdil aj napadnuté uznesenie okresného súdu.

14. V tejto veci je spornou otázka, či sa malo pri určení výšky trov právneho zastúpenia postupovať podľa § 10 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky alebo podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Z uvedených ustanovení vyplýva, že prednostne sa tarifná hodnota vyjadruje podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, a ak ju nemožno určiť podľa tohto ustanovenia, použije sa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Vyhláška pri určovaní tarifnej hodnoty preferuje hodnotu sporného práva (II. ÚS 397/2021).

15. Sťažovateľka s ohľadom na jedinečnosť okolností jej prípadu už v sťažnostnom konaní pred okresným súdom tvrdila, že výšku škody v žalobe vymedzila odhadom, a súčasne sa bránila tým, že v konaní nedošlo k skúmaniu reálnej hodnoty nároku znaleckým dokazovaním (bod 3 napadnutého uznesenia okresného súdu). Odpoveď okresného súdu na túto argumentáciu spočívala v poukázaní na to, že to bola práve sťažovateľka, ktorá urobila predmetom konania zaplatenie peňažnej sumy z titulu nároku na náhradu škody a ktorá pod dôkazným bremenom vymedzila škodu vzniknutú v priamej súvislosti z konania žalovaného (podľa znaleckého posudku). Vychádzala pritom zo znaleckého posudku deklarájúceho majetkový stav spoločnosti žalovaného. Napokon konštatoval, že žiadna skutková okolnosť, na ktorej bol postavený žalobou uplatnený nárok, nesvedčí o tom, že výška plnenia závisela od znaleckého posudku – ten mohol len precizovať výšku nároku, a ani nezávisela od úvahy súdu. Dodal, že nejde o nemajetkovú ujmu a ani o náhradu škody na zdraví (bod 16 napadnutého uznesenia okresného súdu).

16. Takýto záver okresného súdu je jednak dostatočne odôvodnený, súčasne aj správny, a preto nejaví známky arbitrárnosti ani zjavného excesu, ktorý by si vyžadoval zásah zo strany ústavného súdu.

17. Ustanovenie § 10 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky uvádza, ako sa určuje základná sadzba tarifnej odmeny pri peňažnom plnení. Rozdiel medzi oceniteľným (§ 10 ods. 2 vyhlášky) a neoceniteľným (§ 11 ods. 1 vyhlášky) predmetom konania je rozhodný pre určenie základnej sadzby tarifnej

odmeny advokáta. Pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky má rozhodujúci význam najmä v ňom uvedené slovné spojenie, „*ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch*“. Vyjadriť hodnotu predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, teda s tým, aké účinky má pre strany sporu rozhodnutie súdu vo veci (II. ÚS 492/2013, IV. ÚS 187/2018, I. ÚS 92/2020, I. ÚS 111/2020).

18. Predmetom konania v merite veci bola žaloba o náhradu škody vo výške 20 miliónov eur, na neskôr 10 milión eur, opierajúc sa o § 194 ods. 5 až 7 Obchodného zákonníka upravujúceho zodpovednosť členov predstavenstva pri konaní valného zhromaždenia. Účinky meritórneho rozhodnutia súdu o tom, že niekto porušením svojej povinnosti stanovenej Obchodným zákonníkom (§ 757 v spojení s § 373 Obchodného zákonníka) spôsobil škodu, znamená, že niektorej zo strán vzniká povinnosť vzniknutú škodu nahradiť (spravidla) v peniazoch (§ 378 Obchodného zákonníka). Dôvod plného procesného neúspechu sťažovateľky v konaní spočíval v nepreukázaní, že porušenie povinností žalovaného je v priamej súvislosti so vznikom škody (28 rozsudku okresného súdu z 21. septembra 2020). Jej návrh na nariadenie znaleckého dokazovania k otázke výšky škody preto nebol považovaný za dôkaz z hľadiska zistenia rozhodujúcich skutočností, a teda ho nebolo hospodárne vykonať (bod 31 rozsudku okresného súdu z 21. septembra 2020 v spojení s bodom 48 rozsudku krajského súdu z 29. septembra 2022).

19. Z uvedených dôvodov možno prisvedčiť záveru okresného súdu o tom, že iný výklad v danej veci neprichádza do úvahy. Bolo na výlučnej dispozičnej autonómii sťažovateľky ako žalobkyne vo fáze začatia sporového konania určiť si v žalobe konkrétny nárok pri uplatňovaní práva na súdnu ochranu svojho porušeného subjektívneho práva. Sťažovateľkou preferovaná aplikácia § 11 ods. 1 vyhlášky je viazaná na nemožnosť vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo len na možnosť ich zistenia s nepomernými ťažkosťami. Nesporne pritom v žalobnom petite vyjadrila hodnotu svojho práva v peniazoch. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu (bod 18 tohto uznesenia, pozn.), je podľa názoru ústavného súdu potom bezpredmetné, či išlo o určenie výšky náhrady škody odhadom. V tomto prípade je podstatné a rozhodujúce pre aplikáciu § 10 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky to, že hodnotu sporu bolo možné určiť (už pri podaní žaloby), a súčasne skutočnosť, že výška plnenia nezávisela od znaleckého posudku či od úvahy súdu. Rovnako je možné konštatovať, že pri určovaní peňažného žalobného nároku v značne vysokej sume, hoci aj odhadom, si sťažovateľka, kvalifikovane právne zastúpená, musela byť vedomá rizika, ktoré podstupuje, ak v spore nebude úspešná. Inak povedané, musela mať vedomosť o tom, že prípadný neúspech v konaní o peňažné plnenie z titulu náhrady škody zásadne znamená povinnosť nahradiť trovy konania protistrane podľa § 10 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky. Ústavný súd dodáva, že ani odkaz na judikatúru najvyššieho súdu nie je na mieste, pretože v označených prípadoch išlo o rozhodovanie súdov o ochrane osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy (5MCdo/7/2010) a o zaplatenie mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia (1MCdo/7/2013). V oboch prípadoch tak je výška plnenia závislá od úvahy súdu. Nejde o analogickú skutkovú ani právnu situáciu, a preto nemožno bez ďalšieho prevziať predmetné závery vyslovené najvyšším súdom. Preto ústavný súd posúdil námietku nesprávneho právneho posúdenia určením tarifnej hodnoty, resp. námietku mechanickej a formalistickej aplikácie § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky ako nedôvodnú.

20. Vo vzťahu k ďalšiemu argumentačnému okruhu námietok (bod 5 tohto uznesenia) týkajúceho sa spôsobu, akým sa okresný súd vysporiadal s účelnosťou jednotlivých úkonov právnej služby,

je potrebné uviesť, že v tejto časti uznesenia okresný súd sťažovateľke sčasti vyhovel a odmenu za niektoré z úkonov právnej služby žalovanému nepriznal (body 19, 21, 22, 23, 24). Pokiaľ ide o namietané posudzovanie účelnosti úkonov právnej služby, ktoré okresný súd posúdil v zmysle § 251 CSP ako účelné (bod 18 a bod 20), ústavný súd konštatuje, že ide o také vyhodnotenie účelnosti vynaložených trov konania, ktoré nesignalizuje žiaden extrémny exces ani iný zásah do práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Pokiaľ ide o posúdenie úkonu právnej služby – odvolania proti uzneseniu súdu z 5. októbra 2015 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku z 27. októbra 2015, sťažovateľka polemizuje s dôvodmi, pre ktoré súd priznal odmenu za tento úkon (bod 18 napadnutého uznesenia okresného súdu). S cieľom autenticky porozumieť sťažovateľke, tá v podstate spochybňuje účelnosť prevzatia právneho zastúpenia v relevantnom čase (8. septembra 2015) pred vydaním uznesenia súdu z 5. októbra 2015. Takýto úkon sťažovateľky nepovažuje za účelný či nevyhnutný, keďže súd by konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil, aj keby nedošlo k prevzatiu zastúpenia. V prvom rade je potrebné uviesť, že žalovaný ako účastník konania má legitímne právo nechať sa v konaní pred všeobecným súdom kvalifikovane, teda právne zastúpiť, a rovnako je legitímne právo žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu nahliadať do spisu, a to v zásade bez ohľadu na to, akým spôsobom a v akom čase od predloženia plnej moci súd v danej veci či už procesne alebo meritórne rozhodne. Posudzovanie účelnosti vynaložených trov konania sa v intenciách § 251 CSP následne posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu. Takáto argumentačná konštrukcia a nazeranie na účelnosť právneho úkonu protistrany v tomto prípade nemá racionálny podklad a pre vec zásadný význam. Ústavný súd konštatuje, že sudca sa jasne, zrozumiteľne a logicky vysporiadal s posudzovanou otázkou cez prizmu cieľa, ktorý žalovaný sledoval (bránenie svojho práva v podobe nepriznania trov konania v uznesení o zastavenie konania). Uvedené odôvodnenie z ústavnoprávneho hľadiska obstojí aj napriek skutočnosti, že odvolací súd v dôsledku zaplateného súdneho poplatku už nemal priestor o podanom odvolaní rozhodovať.

22. Pokiaľ ide o posudzovanie účelnosti vyjadrenia – dupliky žalovaného z 12. mája 2017, súd odôvodnil priznanie odmeny za tento úkon právnej služby tým, že obsahuje novú argumentáciu. Sťažovateľka namieta jednak nesprávnosť a súčasne nepreskúmateľnosť tohto dôvodu. Na tomto mieste možno čiastočne prisvedčiť sťažovateľke, že ide o stručné vyhodnotenie účelnosti úkonu právnej služby. Na strane druhej sťažovateľka neuvádza presvedčivú argumentáciu o tom, že žiadne nové skutočnosti v posudzovanej duplike nie sú. V podstate len neguje tvrdenie súdu a všeobecne uvádza, že v duplike v bodoch 1 – 4 sa opakuje, resp. sa len inak formulujú tvrdenia o hromadnej akcii, o zápise pred Okresným súdom Bratislava I či konštatovanie o tom, že nejde o protiprávne konanie. Sťažovateľka odkazuje na obsah vyjadrenia k žalobe, ktoré ústavný súd v prílohách k ústavnej sťažnosti neeviduje.

23. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že ústavný súd nemôže pristupovať k ochrane základných práv a slobôd formalisticky, ale musí skúmať, či medzi namietaným pochybením súdu a tvrdým porušením základného práva a slobody existuje príčinná súvislosť. Inak povedané, skúma, či namietané procesné pochybenie mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Tiež zdôrazňuje, že okolnosti odôvodňujúce existenciu tejto príčinnej súvislosti musí uviesť sťažovateľ. Ústavný súd z úradnej povinnosti neskúma skutkový stav. Aj z toho dôvodu je v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde povinnosťou sťažovateľa uviesť

konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (II. ÚS 71/2021).

24. Sťažovateľka síce načrtla, že žalovaný len preformuloval určité tvrdenia, avšak bez ich konkretizovania nedala ústavnému súdu dostatočný podklad na posúdenie relevantnosti jej námietok a najmä pre posúdenie príčinnej súvislosti namietaného pochybenia a výroku napadnutého rozhodnutia. Hoci ide o stručné odôvodnenie na strane súdu, úlohou ústavného súdu nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nimi urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. S ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (bod 23 tohto uznesenia) tak ústavný súd nevidí priestor na jeho zásah vo forme zrušenia namietaného uznesenia, len na účely doplnenia jeho odôvodnenia.

25. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd je toho názoru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe už uvedeného musel ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie týchto práv napadnutým uznesením odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Pokiaľ ide o namietaný čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, tieto majú charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Keďže ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o porušení konkrétnych individuálnych základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd, z uvedeného dôvodu neexistuje priama príčinná súvislosť medzi sťažovateľovými námietkami a už označenými referenčnými článkami ústavy. Preto ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. K namietanému porušeniu ďalšieho označeného práva (čl. 20 ods. 1 ústavy) je potrebné uviesť, že sťažovateľka namieta porušenie tohto práva v spojení s alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho práva na spravodlivý proces. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že v predmetnej vecnej súvislosti nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto sťažovateľkou označeného práva hmotného charakteru, a preto ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2023

Jana Baricová
predsedička senátu